

Kurácsi papa

Az újrarájzolt Krétakör a *Phéaille* vezette francia utcaszínházi társulat, a *Le Phun Kurácsi papa* című nemzetközi utcaszínházi projektjének magyarországi elkészítésében vendéglátó-közreműködőként vett részt.

Az ősbemutató - háromhetes műhelymunka keretében - különleges helyszínen, a Szentendre belvárosával szemben fekvő szigeten található elhagyott úttörőtáborban készült. Az előadásokat augusztus 8-tól három alkalommal láthatta a magyar közönség, majd a hónap közepén az Aurillaci fesztivál (Franciaország) is műsorára tűzte az ottani helyi viszonyokra adaptált változatot.

Néhány nézői visszajelzés

A tegnapi Kurácsi papáról: valahogy így képzelem el olvasmányaim alapján a múlt század elején tobzódó orosz kísérleti színházak előadásait. Ha nem olvasom a műsorfüzetet (lapon) Tarkovszkijt, mint az elhangzó szövegek forrását, akkor is ez ugrik be, a kép, az akció, performansz, interakció (amit a közönség bizony kihasználatlanul hagyott mint lehetőséget), képzőművészet, a technika istenítése, a minimalista, a repetitív játék...

Sarah Z. Let, 2008.08.11

Másképp volt hatásos, mint az általam eddig látott előadások, de az meg még direkt izgalmas is. Imádom a vizuális támadásokat, abból itt nem volt hiány. Ráadásul néha úgy is érezhettem, hogy benne vagyok vminek a közepében. Az interakció szerintem is parlagon maradt, de ezt nem feltétlenül a közönség tehetetlenségének tudom be. Személy szerint én minden ponton megpróbáltam a lehető legközelebb jutni a történésekhez, a barakk jeleneteknél, ahol úgy éreztem, hogy lehetséges, egyenesen bekapcsolódni (bort ittam az asztalnál, beszédbe elegyedtem, bementem, megnéztem, megtapogattam...). Ha ennél több volt benne, akkor mi mind (de én biztosan) híjján vagyunk a fantáziának, jobb esetben meg még mindig túl gyávák vagyunk az ilyen közreműködéshez. Mindenesetre nekem nem volt hiányérzetem. Amit eddig szövegben vagy sztoriban kaptam meg, azt most a képek segítségével. Persze fennáll a veszély, hogy az ember egy ilyen előadásba kevesebbet lát bele, egy ilyen előadásból kevesebbet gondol ki, mintha a színészek a szokásos eszközeikkel operálnak (de még ebben sem vagyok biztos).

Bodza, 2008.08.11

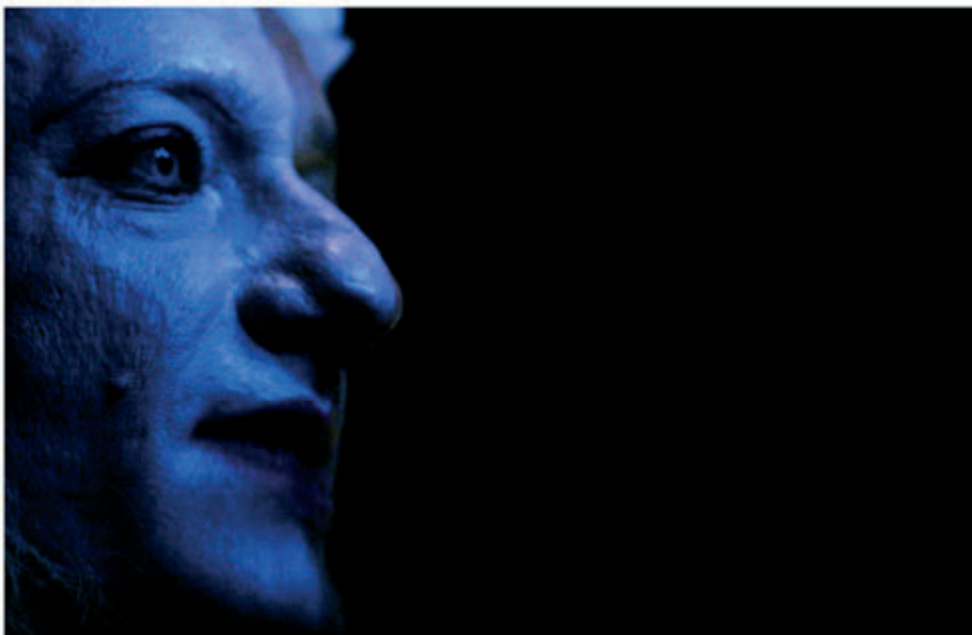

Én is szombaton voltam és csak az fájt, hogy jobban meg lehetett volna csinálni, kicsit a közönséget megvezetni, a beszédnélküliség nem lett volna gond, de elképesztő baki ahogyan a festő háznál Süsü kiszól a közönségnek, hogy nehogymá bemenjenek mert az ott a színpad... Ezt követően persze hogy a "tájékozatlan" néző nehezen adja át magát az úttörőtábor egyébként remek képeinek, jeleneteinek. Mégis, nem állt össze az egész, a történet többet ígért, bár a látvánnyal nem volt baj, csak azt nem tudtuk, miért vagyunk ott. És én tényleg elfogult vagyok a körrel, a közönséget is néztem, sokan ásítottak, csókolóztak inkább a sötétben és alig várták a hajó érkezését. De lehet, hogy a közönségben van a hiba?

mindigazelsosorban, 2008.08.11

Tetszett. Sűrű volt, erős képek. Sajnálom, hogy olykor gyáva voltam, ha újra lenne, beállnék ide-oda. Félnék a csigáktól, de megkóstolnám a rántottát. Amikor megérkeztünk a révvel, és elindultunk, akkor az aktorok többször ránk szóltak, hogy vissza az útra, vissza. Lehet, hogy emiatt félttem az interakcióktól?

sajnálom, 2008.08.12

Kritikák

...egy zátonyra futott jacht tetején megkötözött férfit látunk, akit fellógatott belénél fogva tart pórázon egy, a hajó belsejében unottan almát eszegető nő, olykor rántva egyet-egyét a kötélén...
[A szabadulás illúziói \(REVIZOR, Miklós Melánia\)](#)

...el tudja hitetni velünk: a teljes létszerep-arsenálról képes kimondani valamit és mintegy "lábjegyzetben" pár apró megjegyzést fűz szerepkezelési intelligenciánkhoz. Mindez úgy történik meg, mintha egy Hyeronimus Bosch festmény világába tévednénk be, mi, a nyálzó, ostoba, taszító, pokolra való tömeg.
[Kurázszi papa és a földigiliszták szaporodása \(Z'ART KOR, Árvay Alice\)](#)

Az előadás (nagyképpen: performansz) műfaja, mondjuk, fikciós társasjáték, amelynek a szabályait elfogadva nézőből - az események nyomában vándorló - résztvevővé válunk. Színház és képzőművészet (plusz élő zene) szimbiózisa: az installációk dominálják a "színeszetet" - a szobabelsők vizuálisan különleges terek, a vasló remekbe készült mobil -, a színjátszásnak inkább a játék voltát, mint a mögöttes gondolati tartományát kell komolyan venni.
[Vándorló \(ÉLET ÉS IRODALOM, Koltai Tamás\)](#)

Ezután érkezett meg a címszereplő, Kurázszi papa, a vasló, mint valami vurstlibeli látványosság, barlangvasúti vezérsárkány, kivilágítva, durrogva, csattogva, nyihogva, a föld felett pár arasznyival vágató mozgást imitálva.
[Elöl vasló, hátul traktor \(Népszabadság, Zappe László\)](#)

Volt, aki mintegy játszótérnek fogta fel a helyet, talán ők szórakoztak a legjobban. „Meggyújtjuk?” - kérdezte az egyik, meglátva egy kint álló székre helyezett gyertyát. Elő a gyufa a táskából, és már égett is.
[Szigeti veszedelem \(prae.hu, Mátrai Diána Eszter\)](#)

...a nagyérdeműnek helyezkednie, ügyeskednie, olykor akár tolamakodnia kell, hogy egyáltalán lásson valamit. Le is maradhat bizonyos dolgokról, de ez nem tragédia, mert nincs igazán vaslogikával végigvezetett történetzsal, inkább különböző hangulatokat keltő víziókat látunk.
[Behatolás az ismeretlenbe \(kultura.hu, Bóta Gábor\)](#)

Jobbra-balra mímelt háború: tüzek, robbanások, zátonyra futott és felborult hajón egy férfi keservesen óbégat, és egy nő élvezettel hallgatja, a távolban rongybabákat kínoznak, aztán elsétálunk a technikát irányító pult mellett. Vörös füstben úszik a táj, biztatom magamat, hogy féljek.
[Itt van, megjött \(ellenfeny.hu, Fehér Anna\)](#)